

J . K E N N E R

Édes kis
JÁTSZMAK

PASSION
VALOGATÁS

hálósobában lehet játszózni, de arra nincs szükségem, hogy valaki a szívemmel játsszon.

A katonaságnál eltöltött évek alatt nagyon sok olyan dolgon mentem keresztül, amik után már tényleg semmitől sem félek. Kivéve a párkapcsolatokat. Ha az ember egy másik férfival találja a feleségét az ágyban, az még a legkeményebb macsóra is hatással van, és nehezen bízik meg újra bárkiben.

Amikor felbéreltek arra, hogy figyeljek meg egy zűrös múlttal rendelkező nőt, rossz előérzetem támadt. És nem véletlenül. Az lett a vége, hogy végleg elcsavarta a fejemet. Szinte felforrt tőle a vérem, és bizsergett a testem. Végre újra élni kezdtem.

Teljesen más volt, mint amire számítottam, de pontosan azt adta nekem, amit akartam. A védelmemre szorult, az érintésemre vágyott. Mikor a talaj kicsúszott a lábunk alól, és minden, amit addig ismertem, darabjaira hullott, csak egyetlen dolog maradt teljesen biztos: minél jobban megismertem, annál inkább akartam őt.

De ha azt akarom, hogy az enyém legyen, nem csak vigyáznom kell rá, bizonyítanom kell neki, hogy legyőztem az összes félelmem, végeztem a múlttal, és nem maradt már más, csak a jövő, vele együtt.

PASSION
VALOGATÁS

J. K E N N E R

könyveivel vezette a Wall Street Journal, a The New York Times, a Publishers Weekly és a USA Today sikerlistáit, már több mint hetven regény, valamint novella szerzője. Többnyire romantikus műfajban alkot, de kipróbálta már magát a paranormális krimik és a fantasy műfajában is. Jelenleg a férjével, két lányával és két mozgássérült macskájával él Texas közepén.

Tudj meg többet a sorozatról:

www.juliekenner.com

www.facebook.com/PassionValogatás

www.facebook.com/DreamKonyvek

„Ez a könyv fantasztikus! Minden benne van, amit egy romantikus regénytől csak várhat az olvasó! Izgalom. Vonzó pasik. Imádni való pillanatok.” **BJ's Book Blog**

„A két főszereplő heves románca szórakoztató, okos, és még szexi is. Miután kiderül a teljes igazság, önkéntelenül is szurkolni fogsz nekik, hogy együtt megtalálják a boldogságot.”

Bookgasms Book Blog

“A cselekmény magával ragadó. A karakterek közti kapcsolat pedig különleges. És bizony... rengeteg pikáns jelenet van benne!”

The Haute Bookworm

“Imádom a karakterek érettségét. Ugyanakkor a sebezhetőségük is legalább annyira megnyerő. Nem számít, ki vagy és mit csinálsz, az alapvető érzéseid, a küzdelmeid, bizonytalanságaid, reményeid és álmaid ugyanazok, mint bárkié.”

Mom's Guilty Pleasure

„Fantasztikus a történet! Tényleg megszakadt a szívem a szereplők miatt, szinte be akartam lépni a történetbe, és megölelni őket. És az a szemkötő? Annyira vadító!”

Amazon

PASSION
VALOGATÁS

J. K E N N E R

Édes kis
JÁTSZMÁK

— részlet —

ELSŐ FEJEZET

VANNAK OLYAN ESEMÉNYEK egy férfi életében, amelyeket a legszebbek közé sorolhatunk. Az első csók. Az első dugás. Amikor először kóstol meg kaviárt és jó pezsgőt. Vagy először találkozik álmai nőjével.

Amikor megpillantja a csillogó szemét a terem másik végében. Amikor a karjaiban tarthatja a táncparketten, hüvelykujjával finoman simogatva háta csupasz bőrét, melyet egy mélyen kivágott ruha tár fel előtte. Amikor először szeretkeznek, és a férfi elveszik benne.

Amikor a nő azt mondja: „Akarom.”

Nagyjából ennyi, nem igaz? Az élet nagy dolgai. A cseresznye a fagylaltkehely tetején.

Ha itt abbahagynánk a történetet, akkor nem maradna más, csak a happy end. A filmekben rendszerint itt következik a stáblista, igaz? Vagy azok a nyálas jegygyűrű-reklá-

mok? A virágküldő szolgálatok hirdetése? Esetleg a szirupos romantikus regények?

Mert kivétel nélkül mindegyik jó véget ér.

De lapozzunk, mert tudod, mi lesz? A fiúval, aki elnyerte a lány kezét? Már nem dúdol szerelmes dallamokat. Épp ellenkezőleg: teljesen átbaszták. Persze, nem szó szerint értve.

Mert a valóságban egy beképzelt végzős hallgató dugja épp a feleségét. A jegygyűrűt viselő fickó pedig – aki egy külföldi sivatagban izzadja halálra magát, csak hogy a nő nyugodtan alhasson éjszaka –, nem több, mint egy felszarvazott idióta.

Túlságosan keserű a történet?

Talán az. Nem is tudom. Van határa a fájdalomnak, amikor az ember szívét összetörik?

Most már tudom, hogy nem vagyok egyedül, és az igazat megvallva, a nyomorúság nem kér társaságot. Mi van azzal az imént említett sok gyönyörűséggel? A férfi életének legjobb pillanataival? Ilyen az is, amikor a férfi rajtakapja a nőt, amint épp megcsalja, majd teljesen kizárja az életéből. Én már csak tudom. A munkám során sok férfinak segítettem hasonló problémák megoldásában, és jó vagyok abban, amit csinálok.

Vagy mondjuk úgy, rendkívül motivált.

Mert a kölcsönkenyér visszajár, nem igaz?

MÁSODIK FEJEZET

AZ INTERNET EGY remek találmány.

Még négy óra sem telt el, hogy átvettem az ügyemet – egy csalfa menyasszonyról van szó –, és máris rengeteg információt sikerült kigyűjteni a kettős életet élő kis ribancról.

Ja, bocsánat: legyen inkább a házasságtöréssel gyanúsított nő.

Tudom, hogy a neve Gracie Harmon, habár őszintén megvallva ezt az infót az ügyfelemtől kaptam meg. A lány huszonkilenc éves, és egy kisebb háza van Travis Heightsban, annak ellenére, hogy az elmúlt néhány napot a pazar, történelmi Driskill Hotelben töltötte a Congress Avenue-n. Ami pont kapóra jött, mivel az irodám az utca másik oldalán található, de azért ez mégis furcsa. A lány pár mérföldre lakik innen, és legjobb tudomásom szerint nem zajlik felújítás az otthonában, sem rovarirtás vagy bármi más karbantartási munka.

Hogy ez gyanús-e? Egy kicsit. De az is lehet, hogy nem szórakozásból tartózkodik ebben a szerelmi luxusfészekben, hanem egész egyszerűen szereti, ha elkényeztetik. Azt viszont megtudtam, hogy nem kért időpontot masszázásra, és a recepció sem foglalt semmilyen házon kívüli wellness időpontot.

Szóval, ez egy rejtély.

Az viszont hasznos, hogy tudom, milyen néven van fenn az Instagramon, a Facebookon és a Twitteren. Ha bármit is kitesz a hotelről, azonnal tudni fogom. Mostanában nem sokat posztol, ha pedig mégis, abban nincs semmi személyes. Ami egy kicsit furcsa ebben a mai világban, ahol mindenki mindent megoszt magáról, de én nem ítélek.

Azt is tudom, hogy a lány egész jól megél a modellkedésből – az Instagram-profilja szerint főként nagyméretű alsóneműt és fürdőruhákat mutat be –, és azt is tudom, hogy gyönyörű, aranyszőke haja van, elbűvölő kék szeme, és az a fajta formás teste, amiért bolondulnak a férfiak. Na jó, ez talán inkább személyes vélemény, semmint tényszerű megállapítás, de tudva, hogy miből tartja el magát, ezt a véleményt sok más férfi is osztja velem együtt.

Talán éppen ezért lép félre? Mert túlságosan nagy a kísértés, amikor ilyen sokan látják őt az online felületeken?

Erre persze az lenne a válaszom, hogy „próbálkozz jobban”, de a tapasztalat azt mondatja velem, hogy ezek a nők

rendszerint nem ezt teszik. Márpedig rengeteg feljegyzésem és tapasztalatom van hűtlen feleségekről, akiket dühös és időnként értetlen férjek megbízásából figyelek.

Az ügyek, amelyekkel foglalkozom, rendszerint csak a hűtlenségre korlátozódnak, de egyszer-kétszer olyan megbízást is kaptam, hogy egy fiú megkért, ellenőrizsem le a barátnőjét, mielőtt felteszi neki a nagy kérdést. Ezekben az esetekben mindig előre rámutatok, hogy már a pusztá ténye annak, hogy az irodámban ül, azt mondatja velem, hogy lehetnek problémák, és talán ilyen körülmények között nem a legbölcsebb döntés letérdepelni előtte, és gyűrűt ajándékozni neki.

Az ügyfeleim az esetek többségében megfogadják a tanácsomat. Az is előfordul, hogy ragaszkodnak hozzá, mégis üssem bele az orromat olyan dolgokba, amikbe a nő biztosan nem akarná.

Ma is egy ilyen makacs ügyfélnek dolgozom.

Az illető neve Thomas Peterman, és teljesen odáig van a kis Gracie-ért. Azt mondja, már négy éve szerelmes belé. Elmesélte, hogy randiztak már párszor, amikor a lány még Los Angelesben élt, de végül szakítottak, mert Gracie összejött egy másik pasival. Thomas szíve összetört, de nemrég újra találkozott a lánnyal Austinban, és azóta minden csodás és rózsaszín ködben úszik, hallja az esküvői harangokat is.

Vagy legalábbis Thomas erre vágyik.

Persze azért vannak fenntartásai, különösen, mert a lány egyszer már csúnyán faképnél hagyta. Mostanában attól tart, hogy mivel Gracie modell, rengeteg pasival kerül kapcsolatba, és néhányukkal még ágyba is bújik. Egy helyi bárban látta a lányt egy másik férfivel iszogatni. Lehet, hogy csak egy barát volt, vagy egy ártatlan munka utáni iszogatás, de Thomasnak rossz érzése támadt, és kettejük történetének fényében úgy érezte, hallgatnia kell a megérzéseire.

Így történt, hogy Mr. Thomas Peterman felhívta a Blackwell-Lyon Security céget, és megkérdezte, kivel tudna beszélni, aki járatos a házasság előtti hűtlenségi ügyekben, az irodavezetőnk, Kerrie pedig tájékoztatta, hogy nem más, mint maga Cayden Lyon a legmegfelelőbb személy erre a munkára.

És ezzel vissza is térünk Gracie-hez. A Mr. Petermannal folytatott első konzultáció után, amin tudattam vele a díjainkat is, épp egy sötét, hangulatos bárban ülök az austini Driskill Hotelben, egy bőrfotelben kortyolgatva whiskeymet, miközben a rejtélyes Gracie dolgain töröm a fejem, aki épp a bárpultnál ül, és a pultossal cseveg – akivel látszólag közeli viszonyban áll –, és a telefonján az e-mailjeit olvassa.

De persze ez még nem része a megfigyelésnek. Még nem.

Petermannek a beszélgetésünk során elmagyaráztam, hogy amikor az ügyfél nem tud felmutatni egy bombabiztos bizonyítékot, a legjobb megoldás, ha mi szerezzük meg neki. Ez pedig minimum negyvennyolc óras megfigyelést igényel. Videofelvételeket és fotókat, boltosok és hasonló civilek kikérdezését, de úgy, hogy ezzel ne áruljuk el magunkat, majd részletes jelentések írását a megfigyelt személy mozgásáról. Ha lehetséges, telefonbeszélgetéseket veszünk fel, hitelkártya-tranzakciókat elemzünk, bár házasság előtt ez nem annyira lehetséges, és az idő is korlátozott. Sőt, még akkor is nehéznek bizonyulhat, ha a pár házasságban él egymással.

Cinikus akarsz lenni? Kezdj el kutakodni mások házasságában. Meg fogsz lepődni, hogy a szóban forgó felek milyen sok mindent nem tudnak egymásról. Az én naivitásom már jó ideje visszaüttött. Higgy nekem, amikor azt állítom a házasság intézményével és a házastársi hűséggel kapcsolatos illúziókról, hogy egy pillanat alatt füstté válnak, mert az ember rányit a feleségére anyaszült meztelen, két lábát a magasba emelve, köztük egy másik férfi fejével.

De ne kalandozzunk el.

Amint azt az első telefonhívásban is elmagyaráztam, a negyvennyolc óras megfigyelési időszak végeztével a nyomozó – aki én volnék – és az ügyfél – aki jelen esetben

Peterman – leülnek egy megbeszélésre, hogy átnézzék a begyűjtött információkat.

A tapasztalatom az, hogy ha a megfigyelt személy hűtlen, annak már az első pár napban lesznek jelei.

Ezután az ügyfél dönti el, hogy akar-e további bizonyítékokat, amivel erősebb pozícióba kerülhet a bíróságon. Vagy a házasságkötés előtt kellő bizonyítékkal vértézheti fel magát, hogy lefújja az egész esküvőt.

Rendszerint ezzel az ügy lezárul. Időnként azonban előfordul, hogy az eredmények nem igazolják az ügyfél gyanúját, és a megfigyelt személy száz százalékig hűséges. Vagy esetleg a személy tényleg valami nagyon gyanús dolgot művel, de az teljesen ártatlan. Mint például az az eset, amikor egy ügyfelem tízéves házassági évfordulós partit szervezett. (És itt megjegyezném, hogy egy héttel a parti után beadta a válópert, miután megtudta, hogy a férjének volt mersze megkérdőjelezni a hűségét.)

Az ilyen „talán igen, talán nem” helyzetekben mindig azt tanácsolom az ügyfeleknek, hogy vegyenek egy mély levegőt, és bízzanak a párjukban. Ezt persze csak *javaslom*, de nem *ajánlom*. Mert a tízéves évfordulót félretéve, saját személyes és szakmai tapasztalatom azt mondatja velem, hogy nem zörög a haraszt, ha nem fújja a szél. És ha tényleg arra gyanakszol, hogy a nő félredug, akkor nagy valószínűséggel

így van. Eggyel több csinos kis játékos a csalfák és a hazugok világában. És ebben a helyzetben azt szoktam javasolni az ügyfélnek, hogy térjünk át a B tervre.

Ez pedig magyarázat arra, ami ma történt velem, Peterman esetében ugyanis kifogytam az A terv nyújtotta lehetőségekből. Elmondtam, hogy a megfigyelésnek mi értelme van, és hogy egy kipróbált módszerről van szó, ami értékes és valós információkat ad az ember kezébe, majd miután kielemeztük a látottakat, döntést hozhatunk a következő lépésről.

Peterman azonban rögtön a B tervet akarta bevetni.

Miközben az ügyfélnek nem feltétlenül van mindig igaza, azért mégiscsak ő fizet a szolgáltatásért. Szóval rátértünk a B tervre.

Éppen ezért vagyok most itt, a Driskill Hotel bárjában, whiskey-t szürcsölgetve, miközben figyelem, ahogy egy gyönyörű nő a pultossal flörtölget.

Nem azért, mert kihasználom a Happy Hour-t. És azért sem, mert épp egy megfigyelést végzek a munkám során.

Nem, bizony. Most azért iszom és figyelek, mert épp egy tervet dolgozok ki. Megfigyelem a célszemélyt, információt gyűjtök a kiszemelt áldozatról.

Mert az én meglátásom szerint egy nőről úgy derül ki a legjobban, hogy hajlamos-e a hűtlenségre, ha megfigyel-

jük megcsalás közben. És amikor nem sikerül készíteni róla néhány képet a főnökével vagy a medencés fiúval, akkor a következő lépés az, hogy te magad lendülsz akcióba, és megpróbálsz elcsábítani.

És pontosan ez a terv ma estére, barátaim!

HARMADIK FEJEZET

GRACIE ELŐREHAJOL, ÉS rákönyököl a fényes bárpultra, miközben a pultos egy frissen töltött italt tol elébe. Valami vöröses-barnás koktél martinis pohárba töltve, amiről feltételezem, hogy egy Manhattan.

– Szóval igazam volt? – szólal meg a lány, állát megtámasztva két kezében, a válaszra várva, miközben óceánkék szemeit kérdőn szegezi a pultosra. Mindezt azért hallom, mert időközben elhagytam az őrhelyemet, és közelebb ültem hozzá. Gracie balján ülök pár székkal arrébb, és mivel a pult félkörben elkanyarodik, teljesen rálátok a csinos arcára.

– Hát jó, elismerem – feleli a pultos. – Mindenben igazad volt. A lány azt mondta, élete legjobb randija volt.

– Annyira örülök neki! – Gracie mosolya megvilágítja az egész helyiséget, és ahogy elnézem őt, ujjaimmal ritmu-

sosan dobolva a pulton, átértékelem magamban a korábban tett megállapításaimat. A jelek szerint Gracie mégsem akar flörtölgetni a pultossal. Vagy legalábbis nem úgy közeledik hozzá, ahogyan Mr. Peterman gyanítja. Ez persze nem jelenti azt, hogy közben nem vadászik másra.

– Töltsék még egyet? – fordul hozzám a pultos, akit a névtábla szerint Jonnak hívnak. – Vagy hozzak egy étlapot?

Nemrég töltött a poharamba, az étlap pedig karnyújtásnyira van tőlem. Egy pillanatra összezavarodom, aztán megpillantom, ahogy dobolok az ujjammal, és hamar megállítom.

– Elnézést, nem azért doboltam, hogy magának jelezzek.

Észreveszem, hogy Gracie kíváncsian felém pillant, és rájövök, hogy ezt a potenciálisan kellemetlen helyzetet akár még a saját javamra is fordíthatom. Titokzatos mosollyal Gracie-re szegezem a tekintetemet, épp csak annyi időre, hogy megvillantsam azt a kis apró gödröcskét az arcomon, amiről Kerrie mindig azt állította az ikertestvéremnek, Connornak, hogy baromi szexis. (Csak megjegyzem, hogy Kerrie akkor Connor gödröcskéjéről beszélt, de mivel egyetűjű ikrek vagyunk, én is feljogosítva érzem magam arra, hogy kihasználjam ezt az előnyt.)

– Valami egészen másra gondoltam – válaszolom a pultosnak, még mindig mosolyogva. Továbbra is Gracie-t nézem.

A lány ajkán halvány mosoly villan, de aztán gyorsan elfordítja a tekintetét, és az arca élénk rózsaszínbe vált, miközben csavargatni kezd az ujjain egy szőke hajfürtöt.

Bingó!

Bejutottam.

Mióta visszatértem Afganisztánból, csak a bal szemem helyén lévő csúnya heg emlékeztet rá, hogy felrobbantottak, és egy fekete szemfedőt viselek, amolyan újfajta divathóbort címén, de bevallom, akkor borzasztóan sajnáltam magamat. Végül Kerrie volt az, aki kirángatott ebből, és visszazökken-tett a valóságba.

Kerrie nemcsak az irodavezetőnk, hanem a kishúgom legjobb barátnője is. Egy kis ideig együtt járt a testvérem-mel, habár mindketten esküdöznek, hogy már csak barátok, és mindig is azok maradnak.

Mindegy.

Nem is akarom őket túlzottan noszogatni ez ügyben, mivel ők sem akarják, főként mivel Connor tizennégy évvel idősebb a lánynál. De Kerrie mégis tökéletes képviselője a női nemnek, amelyet örömmel emelek piedesztálra. Neki is megvannak a maga kis rigolyái és szeszélyei – ráadásul tök szarul gépel –, de minden kétséget kizáróan tudom, hogy soha, de *soha* nem játszaná el azt Connorral, amit Vivien velem.

Márpedig az én szememben ez sokat számít.

Kerrie ráadásul remek éleslátással rendelkezik. És pontosan ezért volt ő az – teljes joggal –, aki rájött, hogy a hazatérésem a Közel-Keletről növelte a népszerűségemet a testvéremmel szemben, legalábbis ami a nőket illeti.

– A szemfedő az oka – jelentette ki Kerrie a visszatérésem után pár héttel egy pohár ital mellett. – Connorral mindketten annyira jó pasik vagytok, hogy ez totál igazságtalan egy olyan halandóval szemben, mint a bátyám...

– Köszí szépen. – Pierce, aki bármelyik nőt megkaphatta, dobott a hűgának egy vodkába áztatott olajbogyót.

– Én vagyok itt az egyetlen, aki képes rendesen viselkedni? – panaszkodott Kerrie, és bocsánatkérő mosolyt küldött a pultos felé.

– Már megbocsáss, hercegnőm – szólt közbe Connor –, de nem épp most magyaráztad el, hogy a trampli tesóm jobban néz ki nálam? Csak mert ez lehetetlen.

– A szemfedő miatt – vonta meg a vállát a lány. – Egyszerűen azért. Attól olyan kalózos benyomást kelt az amúgy is filmsztárhoz illő kinézete. És ne próbáljatok úgy tenni, mintha nem tudnátok, miről beszélek. Jó pasik vagytok, és kész. De Caydennek most valahogy más a kisugárzása. Tudod, mert az embernek beindul a fantáziája, hogy egy kalóz leteperi, és falni kezdi.

Connor összeszűkített szemmel nézett rá:

– Ezt komolyan mondod?

Kerrie félrehajtott fejjel nézte.

– Mármint a földre teperést meg a felfalást a valóságban? Annyira nem menő, de a fantázia világában talán az. Nekem például Johnny Depp ugrik be rögtön. Szóval, igen, komolyan mondtam. És Cayden új szemfedője nagy potenciált rejtget, úgyhogy sajnálom, Connor, de ezt most be kell nyelned. Mert ebben most a tesód a nyertes.

Éppen ezért, amikor Peterman egyenesen a szemfedőt bámulta, és megkérdezte, hogy tényleg képes lennék-e elcsábítani egy lányt, azonnal biztosítottam, hogy én vagyok a legalkalmasabb erre a feladatra.

És ahogy elnézem, Gracie mennyire belepirul egyetlen pillantásomba, azt kell mondjam, hogy jó volt a megérzésem. Amikor újra felém fordul, felemelem a poharamat, némán felé intek vele, aztán belekortyolok. A lány egy pillanatra elmosolyodik, aztán villámgyorsan újra elfordítja tekintetét.

A köztünk ülő házaspár közben végez az italokkal. Az idősebb, öszülő halántékú férfi aláírja a szobára kiállított számlát, majd segít a nőnek leszállni a székről. A nő valamivel fiatalabb nála, de nem sokkal. A szeme körüli szarkalábak azt sugallják, hogy az élete tele volt nevetéssel, az arcára pedig olyan mélységes szeretet ül ki, miközben a férfi gyöngéden belekarol, hogy azon kapom magam, őket bámulom.

A nő csuklóján finom gyémánt karkötő díszel, egyszerű arany fülbevalót visel. Felmerül bennem, vajon mióta lehetnek házások. Hirtelen elképzelem, milyen lehetett az életük együtt. Mona és Ted. Valami ilyesmi nevet képzelek el nekik a fejemben, ahol elégedett életet élnek két gyerekkel és egy border collie-val, egy fákkal övezett utcában, ahol kéz a kézben sétálnak a naplementében.

Vajon Ted nem aggódott amiatt, hogy Monát rajtakapja egy kollégájával az ágyukban? Vagy egy baráttal, esetleg egy szerelővel? Bizonyára nem – ez a gondolat azonban kissé melankolikus, egyszerre vidám és szomorú. Vidám, mert reményt keltő. És szomorú, mert manapság nagyon ritka. Akár egy kiállítási darab a múzeumban. Olyasmi, amit csak a vadonban láthatna az ember, de valójában soha nem fogja. Talán épp ezért vagyok a ritka szerencsés szemtanúja ennek.

Nézem, ahogy végigmenni az éttermen a szálloda előcsarnoka felé, a férfi kezét lágyan a nő hátán tartva, finoman mutatva neki az utat, de egyben kapcsolódva is hozzá.

Ez az, ami nekem soha nem adatott meg Viviennel. A kapcsolódás.

A kapcsolódás is ritka kincs manapság. Talán csak Kerrie romantikus regényeiben létezik. A való élet azonban ennél jóval magányosabb.

Veszek egy mély levegőt, és visszafordulok az italomhoz. A jég már megolvadt a whiskeyben, ezért hamar felhörpintem, és intek, hogy kérek egy másikat. Normál esetben, amikor dolgozok, elvagyok egész este egyetlen itallal. Ma viszont valahogy úgy érzem, szükségem van egy újabb adag folyékony bátorságra. Nem is tudom, miért, de nem is nagyon szeretném most ezt a kérdést feszegetni. Rendszerint nem szoktam szégyenlősen viselkedni egy nővel, és nem izgulok, ha egy megfigyelt személyt követek. Talán az a házaspár az oka. Az a boldog, elégedett pár, akik olyan életet élnek, amire én is vágytam, de soha nem kaptam meg.

Talán mert elegendem van abból, hogy az ellenkezőjét kergetem.

Sőt, az is lehet, hogy kicsit elszomorít, hogy Gracie a ragyogó mosolyával és az édes viselkedésével mégis olyan, mint Vivien, és nem mint Mona.

Talán megbántam, hogy elvállaltam ezt a munkát.

– És mi a helyzet?

Egy pillanatra fel sem fogom, hogy a kérdést Gracie teszi fel nekem, aztán amikor felnézek, nemcsak a pultost látom, amint kitölti a második italomat, hanem Gracie-t is, félrehajtott fejjel mosolyogva flörtölget.

Hát jó. Rendben.

Vissza a feladathoz.

– Ezt hogy érti? – kérdezek vissza.

– Az előbb, amikor Jonnal beszélgettem, maga az ujjával dobolt a pulton. Olyan elszántságnak tűnt. Csak kíváncsi lettem, mire gondolt.

Elszánt. Ahhoz képes, hogy folyamatosan őt bámultam, ez az egy szó rengeteg jelentéssel bír. Ha azért lennék itt, mert ma este szexpartnert keresek, akkor most nagyon örülnék. De mivel azért vagyok itt, mert hűtlenkedésen akarok valakit rajtakapni, elégedettnek kéne lennem, hogy jó úton haladok. Ehelyett azonban zsibbadtság fog el, és képtelen vagyok lerázni magamról ezt a furcsa bosszúságot, amely elfogott.

Hosszan kortyolok egyet az italomból – mintha alkohollal akarnám seggbe rúgni saját magamat –, aztán közelebb húzódok, és elfoglalom a széket, amiről az imént Ted felállt.

– Csak azon gondolkoztam, hogy mit mondott neki – válaszolom, Jon felé biccentve a fejemmel. – Mármint, mi lehetett az a tanács, amivel élete legjobb randiját élte át. – Ujjammal finoman végigsimítom a pohár peremét, miközben a lány ajkait nézem. – Mert gondolom, minden férfinak jól jönne egy ilyen információ. Megosztja velem is?

Gracie előtt a bárpulton kis tálca áll, amelyen rekeszekre osztva különböző rágcseálnivalók vannak, és miközben felteszem a kérdést, kiveszek egy marék sós mogyorót. A számba tömöm, majd az ujjaimról lenyalom a sót, de közben végig az

arcán tartom a tekintetem. Minden teljesen ártatlan. Minden csak a flörtölésről szól.

Látom, ahogy Gracie torka mozog, miközben nyel egyet, és érzem, hogy bekapta a csalit.

– Talán egy izgi randira készül? – érdeklődik, miközben kihúzza a rövid szívószálat Manhattan koktéljából, és leszopogatja a végét. Észreveszem, hogy a kezén nincsenek gyűrűk, sem karikagyűrű, sem más.

– Mindig készülek.

Ahogy reméltem, erre elneveti magát.

– Nos, akkor lehet, hogy a tanácsom nem magának való. Mert ahhoz túl kifinomult. Kicsit... – Megvonja a vállát, és elhallgat.

– Romantikusabb?

– Inkább barátibb – feleli. – Amolyan ismerkedős randi.

– Ismerkedős – ismétlem meg, tekintetem rászegezve. – Ez tetszik nekem. – Gracie elfordítja a fejét, kezét a nyakszirtjére simítja, és felhúzza a vállát. Elpirul egy kicsit, és az arcára bizonytalan mosoly ül ki. Annyira ártatlannak tűnik – talán még szégyenlősnek is –, én pedig csodálom ezt a nő sokoldalúságot. Egy pillanat múlva rendezi sorait, és oldalvást rám néz, miközben belekortyol az italába.

– Az volt a javaslatom, hogy menjenek el vásárolni – közli velem teljesen hétköznapi hangon, mintha eddig nem flörtöltem volna vele, ő pedig nem reagált volna.

– Egy vásárlós randi?

– Vásárlás és iszogatás – javít ki. – Van egy fantasztikus üzlet a North Loopon, ahol sok-sok menő vintage cuccot árulnak. Maga idevalósi? Az a hely a belvárostól északra fekszik, de nem messze onnan. Csak...

– Idevalósi vagyok – szakítom félbe. – Az utca túloldalán dolgozom, és ide szoktam betérni egy italra, ha kedvem tartja.

– Vagyis ismeri ezt a környéket? Mármost a North Loop környékét.

– Jártam már arrafelé néhányszor.

– Sok kis érdekes üzlet van ott – magyarázza. – Eklektikus választékkal.

– És oda küldte Jont?

– Igen. Egy Room Service nevű helyre. Remek hely vásárlásra, de randira is szuper. Sok-sok art deco cucc. Kicsit giccses. Vannak ruhák, edények meg bútorok. Sőt, még könyvek is. És ékszerek. Mindenből egy kevés. Az a fajta hely, ami jó kis beszélgetéseket indít be. – Észreveszem, hogy Jon most minket néz, de nem szól közbe. Egy pillanatra felmerül bennem, hogy Gracie így szokta felszedni a pasikat. Felvázol egy romantikus randit, hogy közelebb férközzön hozzájuk. Aztán felveti, hogy igyanak meg valamit a szobájában...

Lehetséges. Meglátjuk, hová lyukadunk ki.

– Ezek szerint sokat jár arra? – kérdezem.

– Igen, sokat. Rengeteget.

– Randizni?

A lány felhőrpinti a koktéliját, aztán megrázza a fejét.

– Nem igazán. Csak szeretek ott nézelődni. De Jonnak azt tanácsoltam, hogy vigye el a lányt az üzletbe, aztán sétáljanak egyet a környéken, és menjenek el egy kis bárba, ahol remek koktélokat kevernek. Az a neve, hogy Drink. Ismeri azt a helyet? – Megrázom a fejem, de közben próbálom megjegyezni a hely nevét. Mindig jól jön, ha ismer az ember egy jó kis bárt.

– Akkor menjen el – Gracie vállat von. – Mindegy, úgy tűnik, jó tanácsot adtam. – Fejével a pultosra biccent, aki épp a félkör másik felén áll, és nem hallja, amit mond. – Tegnap este voltak ott, miután a lány befejezte a munkát, és állítólag jól sikerült. – Közelebb hajol hozzám, és lehalkítja a hangját. – Holnap megint randizni fognak.

– Ó! Egy péntek esti randi – jegyzem meg, és én is közel hajolok hozzá. – Akkor biztosan jól sikerült, ha már most rászánnák a pénteket is.

– Tudja, életemben most adtam először randitanácsokat – folytatja Gracie. – De úgy tűnik, van hozzá érzékem.

– Életemben először? Pedig úgy tűnt, mintha valami guru lenne.

– Aligha. – Gracie gúnyolódó hangot hallat, miközben felemeli a kezét. Ahogy felpillantok, látom, hogy Jon közben megfordult, és a lány jelzi, hogy fizetni akar. A fenébe!

– Hogy is van a mondás? – szólal meg Gracie a szemöldökét ráncolva. – Aki nem tudja, az tanítja?

– Ezt egy percig sem hiszem el. – Igyekszem vonzóvá tenni a hangomat, de magamban szitkozódok. Hiszen még közel sem értünk a flörtölős, iszogatós este végére, de ő máris távozni készül.

– Indulsz? – szólal meg Jon, odacsúsztatva a lány elé egy műbőr mappát, amit az kinyit, aztán kezébe veszi a tollat. Én közben elnyomok egy csalódott grimaszt. Ha tényleg bizonyítékot akarok szerezni Petermannek, muszáj lesz beizzítanom a motorokat. Kezemet a számlára teszem:

– Hagyja, majd én.

– Igazán nem kell.

– Megtisztel vele. – Odaintek Jonnak, aki bólint egyet.

Gracie egy pillanatig tétozázik, aztán nagyon udvariasan és egyszerűen csak ennyit mond:

– Hát, nagyon köszönöm. Kedves Öntől. Egyébként Gracie a nevem.

– Az enyém meg Cayden. Kikísérhetem? Itt parkol az épület előtt?

– Nem, mert ma este a hotelben alszom.

– Ó! – kiáltok fel színlelt meglepetéssel. – Annyit beszélt arról a régiségboltról, hogy azt hittem, idevalósi.

– Igen, itt lakom a városban – válaszolja. – Csak most...

– Ingatni kezdi a fejét, miközben megköszörüli a torkát,

mire az egyik szőke hajfűrt kiszabadul a füle mögül az arca elé. Már majdnem kinyújtom a kezemet – elképzelem azt a selymes fűrtöt az ujjam körül –, amikor magamra parancsolok, és a kezem ott marad, ahol van.

– Csak egy ideig itt lakom, mert felújítás van nálam – fejezi be a mondatot, és félretűri a csalogató hajfűrtöt.
– Kiderült, hogy el kell zárni a vizet és az áramot egy pár napra.

– Aha! – Újra magamra parancsolok, hogy ne képzeljem el, milyen lehet, amikor hozzám ér a bőre, aztán a gondolatimat igyekszem rendezni egy kicsit. – És a barátja? Vagy a férje? Vőlegénye? Talán azért foglalt szobát a Driskillben, hogy ezt a váratlan helyzetet egy romantikus légyottá változtassa? – Az imént elhalványuló arcpír most újra felerősödik.
– Ó, nem, dehogy. Sajnos most nincs sem barátom, sem férjem vagy vőlegényem. Csak azért jöttem a Driskillbe, mert ez a kedvenc szállodám a városban.

– Nekem is – jegyzem meg.

Rám villantja azt az édes mosolyt, én pedig újra emlékeztetem magam, hogy most a munkámat végzem, és nem egy társasági eseményen vagyok.

– Állítólag kísértetek vannak itt – teszem hozzá.

– Állítólag igen.

– Maga látott már egyet is a folyosóján?

– Még nem.

– Ez meglep. Azt hittem, azok mind maga körül tolonganak, hogy jól megnézzék maguknak.

Gracie elneveti magát, aztán leszáll a székről.

– Ha ez valami felszedős duma, akkor nem túl jó.

Erre én is felállok.

– Most ittam két whiskey-t, adjon még egy esélyt.

– Na jó, a próbálkozás ötös. És tényleg jó volt beszélgetni magával, de most ideje menni aludni. – *Ideje menni aludni.* Mágikus szavak. Mert talán *ideje*, de attól még másképp is dönthet, én pedig pont ezért vagyok most itt.

– Ez esetben hadd kísérjem fel a szobájáig. A biztonság kedvéért.

– A biztonság kedvéért?

– Hátha kísértetet lát – válaszolok, és a karomat tartom neki.

A lány elbizonytalanodik, én pedig azon tűnődöm, vajon elő kell-e vennem a B tervet, de ekkor belém karol, és együtt indulunk el a lift felé.

– A negyedikre – mondja, miután beszálltunk, és miközben a lift emelkedni kezd, ő még mindig belém karol, és egy pillanatra – de tényleg csak egy pillanatra – azt kívánom, bárcsak a valóságban lennék.

De nem ott vagyok, és nem is szabad ott lennem, mert semmi szükségem az érzelgősségre. Most munka van. És még ha nem is dolgoznék éppen, akkor sem keresek stabil

párkapcsolatot. Nem akarok újra belegabalyodni olyasmibe, ami fájdalmat okoz. Ráadásul ez a nő a megfigyelt személy, vagyis el a kezekkel tőle!

Ő nem az én életem része. Csak épp belém karolt. De persze ennél sokkal többet is el akarok majd érni vele. Természetesen nem bújok vele ágyba, hiszen annak etikai korlátai lennének. De mondjuk egy forró csók? Hosszabb simogatások? Megérinteni a csupasz bőrét? Ez nemcsak elvárás, hanem egyenesen követelmény. Elvégre Petermannak bizonyítékot kell szolgáltatnom.

A munkának ez a része rendszerint egyáltalán nem zavar. De Gracie-vel...

Azt nem tagadhatom, hogy szeretném érezni az ujjaimon a puha bőre érintését, ugyanakkor nem akarom, hogy az a fajta nő legyen, aki ezt engedi.

– Cayden? Itt van még?

A lány hangja megszakítja a merengésemet.

– Hm, elnézést, hogy mondta?

– Ezen az emeleten van a szobám.

– Igen, persze – mondom, miközben kilépek a liftből. – Elnézést, de elgondolkoztam, pont magán.

– Ó! – A lány bizonytalanul mosolyog, de látszik rajta, hogy elégedett a válasszal. – Azt hiszem, innentől már eltálolok a szobámig. Talán itt már békén hagynak a kísértetek.

– Szó sem lehet róla. Ez teljes körű védelem kísértetek ellen. – A tekintetem végig rajta tartom.

– Ó. – Szinte lehelethalkan ejti ki ezt a szótagot. – Nos, ez nagyon lovagias magától.

– Ez csak természetes. Megteszek bármit, amit kell.

– Aha. – Gracie a földre pillant, és miközben az alsó ajkába harap, ezúttal én nyelek egy hangosat.

– Gracie?

Felemeli a tekintetét, amely tele van várakozással. Abban a pillanatban tudom, hogy nyert ügyem van. És most örülöm kéne ennek, mert könnyű pénzkereset lesz, nem igaz? Egy jól végzett munka eredménye.

– Cayden?

– Én... csak szeretném tudni, melyik a szobája.

– Ja! A négyszázhuszas. Erre – mutat Gracie jobbra, egy meghatározhatatlan helyre.

Kezembe fogom a kezét, és az ujjaink összefonódnak. Puha a bőre, és nem húzza el a kezét, mintha megbízna bennem. Elsétálunk a szobáig, miközben engem hullámokban fog el a sajnálat. Elérünk az ajtóhoz, mire a lány keresni kezdi a kulcsot a táskájában.

Először rám pillant, aztán az ajtóra. Ezután megnyalja az ajkait, a földre pillant, majd felemeli a fejét, és a szemével beinvitál.

– Sajnálom – szólal meg, nekem pedig fejben meg kell ismételnem, amit mondott, hogy biztos legyek benne. – Sajnálom – ismétli meg, még mindig kezében tartva a kulcskártyát.

– Sajnálja?

– Én csak... meg akartam kérdezni, hogy bejönne-e... tudja... csak beszélgetni egy kicsit. De mindegy, mert azt hiszem, mégsem volna jó ötlet.

– Nem? Szerintem pedig rég nem hallottam ennél jobb ötletet.

Gracie nevetni kezd, és a hangtól összeszorul a mellkasom.

– Igen, tudom, mert maga... nagyon kedvesnek tűnik, és tényleg jó volt beszélgetni, de...

Közelebb lépek, miközben elhallgat, és kihasználom a bizonytalanságából fakadó előnyt.

– Biztos benne? Ígérem, nem harapok.

Ahogy reméltem, erre nevetni kezd, de aztán újra a fejét ingatja.

– Nem is tudom. – Megböki a szeme sarkát, és rám vigyorog. – Hallottam már a magukfajta kalózokról.

Én is rávigyorgok, mert kicsit meglep, de közben hálás vagyok, mert észrevette, sőt még poénkodott is valamivel, amit a legtöbb lány udvariasan nem is mert megemlíteni, még egy ágyban töltött vad éjszaka után sem.

Gracie megvonja a vállát.

– Nézze, én sajnálom, ha azért jött fel ide, mert valami másra számított.

– Mi másra, mint hogy eltöltsék még pár percet magával? Higgye el, nincs miért elnézést kérnie. – Megfogom a kezét, aztán a számhoz emelem, és lágyan megcsókolom az ujjait.

– Kívánjon jó éjt, Gracie! – mondom, mire ő nevetni kezd.

– Jó éjt, Gracie! – ismétli meg. – És köszönöm.

Bólintok, majd sarkon fordulok, és elindulok a lift felé. Bár soha nem gondoltam volna, most mégis megkönnyeb-
bülés fog el, hogy semmilyen bizonyítékom sincs arra, hogy Gracie Harmon megcsalja az ügyfelemet.